

sentlige har troet at kunne tiltræde. Ligesom det imidlertid følger af de ovenfor fremsatte almindelige Bemærkninger angaaende Forholdet mellem Formanden og de andre lovlærde Dommere, at man har troet at maatte forbeholde Retten Afgjørelsen af Spørgsmaalenes Affattelse, naar det findes, at de til Grund for Anklagebeslutningen liggende Gjerninger i denne ere betegnede paa en mindre rigtig Maade, saaledes har man heller ikke troet at kunne tiltræde det af Udvalgets Flertal stillede Forslag, at denne Bestemmelse ganske skulde udgaae, fordi man har befrygtet, at dette vilde lede til Frisindelse af formelle Grunde, uagtet det forbyderiste Forhold var bevist og virkelig havde været Gjenstand for Forhandlingen, saa at der ikke kunde være Tale om, at den Anklagedes Ret kræntes ved en Rettelse af Anklagebeslutningen. Ministeriet har derhos ikke kunnet overthde sig om, at den Omstændighed, at en ny Straffelov ikke er vedtaget, skulde være en tilstrækkelig Anledning til at lade Bestemmelserne i den sidste Del af § 219 og sidste Led af § 221 udgaae, naar disse Bestemmelser i og for sig maatte findes hensigtsmæssige, hvilket Ministeriet fremdeles maa antage.

Med Hensyn til den tidligere § 223 har Udvalget foreslaaet, at denne skulde ændres saaledes, at det ubetinget bliver Pligt for Rævningerne altid at trække sig tilbage til det for dem bestemte Bærelse for at afgive Erklæring. Dette Forslag er begrundet derpaa, at Udvalget finder det rigtigt, at den i den tidligere § 226 omhandlede Forfrist forelæses i alle Sager, og naar dette skal ske, synes det Udvalget i sin Orden, at Rævningerne i alle Tilfælde trække sig tilbage. Ministeriet mis skjender ikke Bægten af denne Grund og troer derfor at burde foreslaae, at Forfristen skal oplæses i Retsalen, naar Rævningerne erklære, at de ikke onste at trække sig tilbage, i hvilken Henseende det Fornødne er optaget i nærværende Udkast § 213, og da det derhos tør antages, at Rævningerne kun vilde afgive deres Erklæring strax, naar Sagen er saa klar, at der ikke kan være Tvivl om dens Udfald, medens en ubetinget Forpligtelse for Rævningerne til at trække sig tilbage vilde foraarsage unødvendigt Ophold og Besvær, har man troet at kunne

fastholde de i den tidligere § 223 optagne Bestemmelser, der ogsaa ganske stemme med den i England udviklede Praxis. Udvalgets Flertals Forslag til den tidligere § 225, hvorefter de Dplysninger, der af Rævningerne maatte begjæres hos Rettens Formand, af ham skulle meddeles i Retten, har man troet at kunne tiltræde, hvorimod man med Udvalgets Mindretal maa være enig i, at det sidste Stykke af den tidligere § 228 bør blive staaende. Som af det nævnte Mindretal bemærket, tale vistnok praktiske Grunde for at indrømme Rævningerne Udgang til at finde den Anklagede skyldig i en mindre Forbrydelse end den i Anklagebeslutningen eller Spørgsmaalene nævnte, vel at mærke, naar den mindre kan indbefattes under den større som f. Ex. Drab under Mord, simpelt Tyveri under kvalificeret Tyveri osv., idet en modsat Regel let kunde lede til Frisindelse, uagtet Rævningerne ansaae den Anklagede skyldig i en Forbrydelse, og en lignende Regel gjælder ogsaa i England. Men det turde derhos, hvorledes man end i Principet opfatter Rævningernes Kalb ligeoverfor de retslærde Dommere, være ugjorligt at drage en saa skarp Grændselinie, at Rævningerne aldeles skulde være udelukkede fra at afgjøre Retspørgsmaal, og udelukkende henvise til det Faktiske, og skjøndt her ikke er Stedet til nærmere at drøfte de forskellige Theorier, som have været fremsatte om dette Punkt, saa turde dog den fremhævede Betragtning, hvis Rigtighed neppe kan bestrides, være tilstrækkelig til at formindste Betænklichkeiten ved at udstrække Rævningernes Myndighed til et Omraade, der neppe kan siges at være udelukkende legalt, saameget mindre som det vil være Formandens Pligt i sin Fremstilling at give den Veiledning, som udfordres for at bedømme Retspørgsmaalet.

Naar det i det tidligere Udkasts § 230 var bestemt, at ingen Anklaget kan fjendes skyldig, med mindre idetmindste 8 Rævninger derfor have erklæret sig, saa er denne Bestemmelse vel ikke tiltraadt af Udvalget, men samme har dog ikke kunnet forene sig om nogen fælles Indstilling angaaende dette vigtige Punkt, idet Flertallet, der anseer det for at være af den højeste Betydning, at der tilveiebringes den størst mulige